

negante, vel non admittente juris communis beneficii alicui concessum, licita est, & legitima appellatio: ita dicit eleganter Bald. in cons. 378. n. 2. lib. 3. Cardin. Tusc. 1. to. conclusio 359. sui dicti reddentes rationem, quod ubi denegatur observantia juris communis, ibi inferri dicitur gravamen, à quo licita est appellatio, & probatur ex text. in l. 1. §. si quis tutor executionem, ff. quando appellandum sit l. executionis, l. quicumque, Cod. de excusationibus tutorum, ubi probatur appellari rectè posse à iudicis decreto, quo aliquem tutorem, vel curatorem minoris nominat non admissio beneficio excusationis legitime à jure sibi concessæ, ut diximus supra, hac part. cap. 1. circa articulum exceptionum, ubi de tutoris nominatione dixi, & quando possit ab ea appellari.

- 123 Ultimo loco dicendum est, ea quæ diximus circa effectum sententiæ suspensionis, vel interdicti, intelligi debere in spiritualibus, & divinis officiis, & in his quæ concernunt animam, secus autem est dicendum, si interdictum, vel suspensio alia officia, vel alia temporalia respiceret: tunc enim appellatio emissâ à tali interdicto, vel suspensionis sententia suspenderet omnino ejus effectum, ita tenet Philipp. Franc. in cap. ad hoc quoniam, in princ. de appell. ubi etiam Abb. & alii, latè Emanuel in princ. de appell. ubi etiam Abb. & alii, latè Emanuel
- 124 Rodriguez in qu. regul. quæst. 39. artic. 5. tomo 1. qui dicunt quòd si iudex interdixit alicui ingressum civitatis, seu palatii, vel ingressum alicujus possessionis; appellante ipso ab eo interdicto, suspenditur effectus sententiæ, quod idem dicendum est in sententia suspensionis, vel interdicti à beneficio, ut per argumentum ab speciali text. in c. is cui, de sentent. excomm. lib. 6. tenet gloss. ibi verbo sequentem, ubi etiam sequitur Archidiaconus, & Joann. Andr. quam gloss. menti tenendam dixit Philipp. Franch. & Abb. ubi supra, quam ad hoc omnino vide, quoniam singularis est sine dubio, qui omnes hanc partem tenent contra Innocentium, qui contrarium insinuare videbatur in dist. cap. ad hoc, vide etiam Lancelot. de attentat. 2. parte, cap. 12. in prefatione n. 86. qui confusè multum loquitur, & post Philippum Fran. in cap. ad hoc quoniam, sub nu. 5. de appellat. dicit Scac. de appella. quæst. à num. 67. & quæst. 17. limit. 42. numero fin.
- 125 Qui omnes Doctores similiter idem intelligunt, & probant in suspensione, vel interdicto ab usu pallii, seu à Pontificalibus, cujus effectus per appellationem subsequenter omnimodo suspenderetur, qua pendente, & pallio, & Pontificalibus uti poterit, cæteraque omnia facere ex doctrina Innocent. in c. 2. de sentent. excomm.
- 126 nic. in 6. & ex Speculatore loco per Abb. & Fran. relato, & post Franc. Scaccia d. quæst. 3. nu. 68. ubi quòd sic suspensus ab usu pallii in divinis celebrans non incurrit aliquam irregularitatem.
- 127 Pariter etiam idem dicendum affirmant Lancelot. ubi proxime, nu. 84. & 85. ex Decio consil. 204. in causa cathedrali per totum, & alii, in Episcopo, seu alio clerico disposito, quia interim appellatione à talis dispositionis sententia, pendente, nihil innovatur integer appellantis status, imò conservatur; ut antea: igitur omnes concludunt reg. text. in dist. cap. is cui, & aliorum superius adductorum, solum habere locum in his suspensionibus & interdictis, quæ concernunt animam & spiritualia, secus autem in cæteris temporalitatem, & profana respicientibus, in quibus iudex Ecclesiasticus omnino vim fieri declarabitur in tribunalibus supremis, si recuset deferre appellationi interpositæ à tali sententia suspensionis, vel interdicti, omniâque in posterum gesta reponere.

CAPUT VI.

An iudex Ecclesiasticus vim faciat, non deferens appellationi interpositæ à sententia interlocutoria, lata super articulis ejus causæ, à cujus diffinitiva prohibetur appellari.

SUMMARIUM.

- 1 A diffinitiva prohibita appellatio sive quoad unum tantum, sive quoad utrumque effectum simul, an prohibita intelligatur ab interlocutoria.
- 2 Quod non prohibetur, censetur concessum.
- 3 Analogum per se sumptum stat pro potiori significato.
- 4 Sententia appellatione de diffinitiva intelligitur.
- 5 Appellatio prohibita à sententia intelligitur à diffinitiva non ab interlocutoria.
- 6 Statutum prohibens appellationem à sententia potestatis, intelligitur de diffinitiva strictè.
- 7 Prohibitio compromittendi super causa, intelligitur super Principali, non super articulis incidentibus.
- 8 Appellatio prohibita heretico, quoad diffinitivam duntaxat intelligitur, non quoad interlocutoriam.
- 9 Interlocutoria non reparabilis per appellationem à diffinitiva, recipit appellationem.
- 10 Gravamen non potest reparari, quando non potest appellari à diffinitiva.
- 11 A syndicato licet non appelletur; tamen ab interlocutoria incidenti licere qui dicant.
- 12 Prohibita licet sit appellatio in remedio l. fin. de edicto Divi Adria. & l. uni. Cod. si de moment. poss. ab interlocutoria incidenti qui teneant.
- 13 A diffinitiva licet prohibita sit appellatio, admittitur tamen ab inordinato processu.
- 14 Appellatio ubi à diffinitiva prohibita est, pariter censeri prohibitam ab interlocutoria, & emergenti, defenditur.
- 15 Pactum inter partes, ne appelletur in causa, intelligitur etiam prohibitio ab interlocutoria.
- 16 Clausula (appellatione remota) intelligitur etiam respectu interlocutoria.
- 17 Summaria ubi est causa, omnes ejus articuli summarii sunt, & 28.
- 18 Causa, & ratio prohibitive appellationis in causa appellationis militat etiam in interlocutoria.
- 19 Statutum prohibens appellationem à diffinitiva, intelligitur & in interlocutoria, ubi militat eadem ratio.
- 20 Statutum prohibens de nullitate dici, intelligitur etiam in interlocutoria.
- 21 In causa qua conveniunt, debent & in effectu convenire.
- 22 Casus, quos necit aquiraris, & rationis identitas, non sunt quoad juris dispositionem separandi.
- 23 Ab interlocutoria facilius jus appellationem tollit.
- 24 Natura eadem est questionis incidentis in causa principali, qua de ipso principali, & 27.
- 25 De parte quoad partem idem est, quod de toto quoad totum.
- 26 Prohibita appellatio à causa principali, prohibetur etiam ab accessoriis.
- 27 Appellatio ubi est prohibita ex natura cause prout alimentis, & c. intelligitur prohibita ab incidentibus.
- 28 Prohibetur cum quid, censetur etiam prohibitum omne, per quod pervenitur ad illud.
- 29 Per interlocutoriam pervenitur ad diffinitivam.
- 30 Appellatio si est prohibita à laude, ita prohibetur à præambula compulsione.

- 31 Appellatio ubi est prohibita à principali, an ita intelligatur ab interlocutoria, varii varia dixerunt.
- 32 Abbatis opinio refertur.
- 33 Angeli distinctio refertur.
- 34 Egidii Bessi distinctio refertur.
- 35 Decii distinctio refertur.
- 36 Rebuffi opinio refertur.
- 37 Achil. Personal. distinctio refertur.
- 38 Scacia opinio refertur tenentis absolute prohibitam appellationem in causa principali, censeri prohibitam ab interlocutoria.
- 39 Appellatio ubi admittitur quoad devolutivum, non potest dici, quod interlocutoria non possit reparari per appellationem à diffinitiva.
- 40 Gravamen in possessorio reparatur in petitorio, secus si super petitorio, iudicium non expectatur.
- 41 Doctorum omnium resolutio in questione proposta, & distinctiones non integrè satisfaciunt.
- 42 Auctoris distinctio refertur in proposta questione.
- 43 Appellatione prohibita quoad suspensivum tantum in causa principali, censetur prohibita ab interlocutoria super incidenti, aut emergenti articulo.
- 44 Statutum generaliter prohibens appellationem à tali causa intelligitur prohibere à qualibet ejus interlocutoria.
- 45 Idem in statuto prohibente compromissum.
- 46 Oratio indefinita negativè concepta universalem significationem habet.
- 47 Negatio opposita subiecto, aut termino communis facit orationem universalem.
- 48 Statutum prohibens appellationem specialiter à sententia, intelligitur de diffinitiva, non de interlocutoria, cum sit stricti juris.
- 49 Statutum prohibens appellationem, est odiosum, & restringendum, ut minus ledat jus commune.
- 50 & 51. Ratio per quam statuto prohibetur appellari à sententia, similiter etiam in interlocutoria, de ipsa intelligitur, licet sit strictè interpretandum.
- 52 Prohibita appellatione in causa principali, prohibetur ab interlocutoria, etiam si aliâ ab ipsa licuisset appellare.
- 53 A competentia, vel incompetencia appellatio admittitur etiam ubi sit prohibita à diffinitiva, quoad suspensivum tamen.
- 54 A competentia, seu incompetencia non censetur prohibita appellatio, quando cumq; prohibetur ab interlocutoria.
- 55 Incompetencia exceptio quandoque opponitur, ad impediendam sententiæ executionem.
- 56 Prohibita appellatio per statutum non intelligitur prohibita à sententia super incompetencia.
- 57 Jurisdictionis defectus exceptio non censetur exclusiva à dispositione prohibente omnes exceptiones.
- 58 Interlocutoria super legitimatione personarum an admittat appellationem, ubi causa principalis illam non recipit, putat; quia est executiva.
- 59 Legitimatio personarum in quocunque iudicio necessaria est.
- 60 Exceptionem incapacitatis, in quolibet iudicio executivo admittendam.
- 61 Legitimè actor & reus debent comparere in quolibet iudicio.
- 62 Legitimitatis exceptio non censetur exclusiva à quolibet statuto, omnes exceptiones adversus instrumentum excludente.
- 63 Legitimitatis exceptio etiam post tres sententias potest opponi.
- 64 In iudicio ex l. fin. Codice de edicto divi Adriani, interlocutoria procuratorem legitimum non esse, vel aliquem non habere legitimam personam standi in iudicio, recipit appellationem.
- 65 Et in pronuntiatione, quem esse, vel non esse tutorem.
- 66 Beneficii curati provisio non recipit appellationem, & proceditur summarie.
- 67 Oppositor, si declaretur esse, vel non esse filium patro-

- nalem, aut aliâ personam legitimam, licetè appellat in provisione curati.
- 68 & 69 Appellatio permittitur ab ordinato processu, etiam si in causa principali non admittitur quoad diffinitivam.
- 70 Hieronymi Gonzale: opinio reprobat.
- 71 A iudice procedente ordinariè, cum debeat procedere summarie, tanquam ab inordinato processu licet appellare.
- 72 A iudice procedente summarie, aut executivè, ubi ordinariè debuit procedere, licet appellare.
- 73 Nisi quando summarie procedere, relinquatur iudicis potestati.
- 74 Ordinem iudicarium servare, non potest nocere.
- 75 A iudice non faciente quid ejus potestati relinquitur, non licet appellare.
- 76 Ad restum inhabilium, seu post terminum probatorum admissionem appellatio admittitur, etiam ubi à diffinitiva prohibetur quoad suspensivum.
- 77 Sententia interlocutoria, si per dolum, aut injuriam feratur, appellationem recipit, etiam ubi à diffinitiva prohibetur.
- Idem est in sententia, que fertur per latam culpam, cum dolo equiparetur, ibid.
- 78 Sententia lata per dolum iudicis nulla est, nec transit in rem iudicatam.
- 79 Sententia nulla executionem non meretur.
- 80 A diffinitiva prohibita appellatio quoad utrumque effectum censetur permissa à qualibet interlocutoria incidenti.
- 81 Ab interlocutoria appellatur, quando per appellationem à diffinitiva reparari nequit.
- 82 Gravamen dicitur irreparabile per appellationem à diffinitiva, quado nullo modo ab ea permittitur appellare.
- 83 Appellatio devolutiva ubi à diffinitiva datur, non potest dici, gravamen interlocutorie non posse reparari per appellationem à diffinitiva.
- 84 & seqq. Concil. Trid. sess. 13. de reform. cap. 13, ponderatur.
- 85 Appellatio, ubi simpliciter à jure reperitur prohibita, intelligitur quoad utrumque effectum.
- 86 Principis à voluntate que pendet, impossibilia iudicantur.
- 87 Appellatio ubi prohibetur in delictis, non intelligitur prohibita ab incidentibus.
- 88 Jura adaptantur ad ea, que frequentius accidunt.
- 89 Gravamen non reparari per appellationem à diffinitiva verificatur quando ab ea est prohibita, quoad utrumque effectum, non quoad suspensionem tantum.
- 90 & 91 Heretico licet prohibetur appellatio à diffinitiva, non tamen ab interlocutoria, & quare.
- 92 L. 1. §. quæsitum ff. de appellatio. verba ponderantur.
- 93 Prohibita appellatio à diffinitiva ut causa principali quoad suspensivum, appellationi à qualibet interlocutoria regulariter deferendum non est.
- 94 Prohibita appellatione à causa principali quoad utrumque effectum, admittenda est à quolibet gravamine incidenti.
- 95 A possessoriis an sit appellatio prohibita quoad unum, vel utrumque effectum, dua sunt contraria opinioniones. A possessorio si fuisset appellatio prohibita quoad utrumque (ut plurimi putarunt) verum foret, permissam esse à qualibet interlocutoria, ibid.

H U J U S questionis, ut debitum consequamur exitum, in duas cogimur jus imitantes, partes dividere, aut distinguere, scilicet, in appellationes ab interlocutoriis latis in causa, cujus diffinitiva prohibetur appellatio, quoad effectum suspensivum tantum, & in appellationes, quæ emittuntur ab interlocutoriis, in causis & negotiis negantibus à diffinitiva appellationem quoad utrumque,

que, & suspensivum & devolutivum simul, de quo ad resolutionem questionis proposita apparebit & pro parte affirmativa, nempe vim judicem facere hujusmodi appellationi non deferentem. Probatur primo. Quoniam quod non prohibetur, ceteri permittitur, l. 1. & text. in l. ex eo, ff. de testib. text. in l. inter focerum. §. cum inter, ff. de pactis dotal. sed appellatio ab interlocutoria non invenitur prohibita hoc casu; quando prohibetur à diffinitiva ergo ceteri debet permitti, & admittenda, & quia analogum per se sumptum debet referri ad potius significatum, §. jus civile, insit. de jure natur. & id in terminis dixit Franch. in c. cum appell. §. si verè, n. 3. de appell. in 6. Abb. in c. pastoralis, n. 6. de appell. quoniam appellatione sententiæ, intelligitur de diffinitiva, text. est in l. quod jussit, ff. de re jud. ibi, licet de sententiis contra, &c. notat, gloss. in c. cum olim, de testibus, & pariter ex text. in c. venientes, de jurejur. ibi, cum leges etiam sæculares post sententiam etiam beneficium appellationis non denegent à gravatis, &c. junctura l. ante sententia tempus, & ibi Cynus num. fin. C. quorum app. non recip. ubi ab interlocutoria prohibetur, & non à diffinitiva, idem docet Bald. in l. si ex causa, §. nunc videndum, & ibi Albericus ff. de minoribus, post Gullielmum Cumum, quod prohibita appellatione à sententia intelligitur à diffinitiva, non autem ab interlocutoria, idem Beld. in l. 1. in princ. ff. de off. preferti preto. & in additio. ad Specula. tit. de sentent. Socin. consil. 39. capio primum, num. 12. lib. 4. Alexand. consil. 50. visis actis sub n. 2. lib. 2. ubi quod licet statutum prohibeat appellationem à sententia potestatis, debet intelligi de sententia, quæ est strictè diffinitiva: ergo quando appellatio removeret à diffinitiva sententia, non debet extendi ad interlocutoriam. Facit insuper, quoniam quando in aliqua causa, qua per legem, vel statutum prohibitum sit, compromittere, intelligi debere quoad causam principalem, & substantiam negotii, non tamen intelligi quoad articulum, emergentem in eo, docet Bald. in l. cum proponas, in fin. de rebus creditis, quod etiam affirmant nonnulli Doctores relati à Socino seniori consilio 300. colum. 3. versiculo circa tertiam. l. 2. Huc pertinet, quod scriptum reliquere Archidia. Joan. Andr. & Geminianus in c. inquisitionis, de hæreticis, l. 6. quo loci illud affirmant, quod licet hæretico prohibitum sit appellare, intelligitur quoad sententiam diffinitivam, non autem quoad sententiam interlocutoriam. Uterius probatur, quoniam quando interlocutoria non potest per appellationem à diffinitiva reparari, licet admittit appellationem, supra, capite primo, latè diximus. Sed ubi prohibetur appellatio in causa principali, gravamen interlocutorie reparari nequit, ergo ab interlocutoria iis casibus admitti debet appellatio: ita loquendo de possessorio argumentatur Ozaf. dec. 25. mortuo intestato, sub n. 14. Contard. in dicta l. unica, lim. 5. n. 3. vers. sed an ratio, &c. Deinde, & hæc pars fulcitur, quoniam licet à sententia lata in syndicato contra Officiale appellari non liceat, quoniam ea pendente executio fit: tamen poterit appellari ab interlocutoria sententia, seu gravamine incidenti, quoniam ab eo officialis in syndicato rectè quit appellare, quamvis sibi à diffinitiva prohiberetur, ut per Paridem de Puteo in tract. de syndicato, verbo appellatio, versiculo syndicans, & versiculo à sententia lata, Modernos in annot. ad Egidium, n. 195. Marantau. in Speculo advocat. 6. part. princ. 2. actu, tit. de appellat. num. 193. & alios citatos à Lancel. Roberto de attent. 2. p. c. 12. lim. 20. num. 4. quibus pariter assentire videtur. Ceterum, & hæc pars tuetur ex his quæ adducunt Innocen. in cap. significaverunt, verbo appellasse, de testibus, Angel. in consilio 46 statuto civitatis Florentia col. fin.

versiculo præterea, quem sequuti sunt Nicellus in tract. de concord. gloss. sub n. 23. versiculo 4. moderatur, Stephanus Aufferer. in additio ad decisiones Capelle Theolof. Decius in cap. pastoralis numero 4. de appellat. Blanchus in tractatu de compromi. 4. questione, princip. num. 21. versiculo quarto deducitur, Lancelotus Robertus ubi supra. d. lim. 20. n. 4. Contard. in l. unica, lim. 5. nu. 1. & sequentibus, & questione 20. nu. 1. Cod. si de moment. possess. Veltrius, Gravatus, quos citat Scaccia lib. 1. causa civil. & crimin. cap. 79. sub n. 981. Petrus Duennas in regul. 44. fall. 3. Bald. & Albericus post Gullielmum de Cunis in l. si ex causa, §. tunc videndum, ff. de minoribus Zuchard. in l. fin. Cod. de edito divi Adriani, nu. 436. illud omnes affirmantes, quod licet à sententia lata in possessorio, ex l. 1. Cod. si de momentanea possessione, similiter, & in remedio legis finalis C. de edito divi Adriani in tollendo, non admittatur appellatio, imò prohibita sit; nihilominus ab interlocutoria lata super articulis emergentibus in causa, & ejus discursu appellatio admittitur undique. Pariter, & illud hanc partem affirmativam defendit; scilicet, quoniam in his, & aliis casibus, in quibus non permittitur appellatio quoad merita, & substantiam causæ, admittitur tamen ab inordinato processu, & sic à gravamine articuli emergentis, ita docuit Bald. cap. ex conquestione, n. 1. de restitutione spoliar. Jas. in l. 1. num. 5. versiculo limita 2. de bonorum possessio, secundum tabulas, & ibi Decius num. 6. versiculo quinto, & ab inordinato, &c. idem Decius in dict. l. fin. C. de edito divi Adriani, num. 47. versiculo sed possit. Covarruv. in pract. qu. c. 23. n. 8. vers. ceterum licet, Natta consil. 121. n. 4. lib. 1. Joseph. Ludovi. decif. 39. nu. 8. Zuchard. id dict. fin. Cod. de edito divi. n. 436. Bellam. decif. 347. Felin. in c. suborta, n. 4. lim. 1. de re jud. Verat. decisione 6. vel. 60. n. 5. & 6. part. 1. Marquella. de commissio. 1. part. cap. 12. n. 51. & de hac re latissime agemus infra, 4. Part. c. 13. per totum, ubi plures doctrinas congestimus: Quæ pars, & rationibus, & autoritatibus satis comprobata videtur, ut firmare queat aliquis regulam generalem, appellationem, nempe, prohibitam in causa principali non ceteri prohibitam in interlocutoriis prolatis super articulis incidentibus, seu emergentibus, & per consequens judicem, qui ei deferre recusat, vim facere manifestam, sibi per Senatam causam remittendam esse videri. Et licet præfatis Doctores hæc & tibi, Lector candidide, placeat, multis tamen opinio aliis displicet probantibus hoc casu hacque questione, vim nullam judicem committere, si noluerit deferre appellationi emissa à sententia interlocutoria, vel à gravamine incidenti ante definitivam sententiam, à qua prohibita esset appellatio. Quoniam eo casu appellationem admitti non debere, sicut nec à diffinitiva, dicunt. Quod ex eo probatur, primo, quia si inter partes litigantes pactum fiat, ut à sententia in causa lata non appelletur, intelligitur etiam ab interlocutoria hæc prohibitio facta, ita tenent Bald. & Salicetus in l. fin. §. fin. C. de temporibus appellationum, quos sequutus est Gregorius Lopez in l. 13. tit. 23. part. 3. in gloss. 6. allegant ad hoc text. in l. 1. §. si quis ante sententiam professus, ff. à quibus appellare non licet, ibi, indubitatè appellandi auxilium perdit, &c. Similiter quia quando Princeps prohibet appellationem, putà, quando committit causam, ea remota, intelligitur etiam ab interlocutoria remota, atque prohibita, ita contra Bart. tenent Angel. & Immola in d. l. §. fin. ff. à quibus appellare non licet, Gtegor. Lop. in d. l. 13. tit. 23. part. 3. gloss. 9. rationem reddentes, quia eadem ratio militat in utroque, Lancelot. de attent. 1. part. c. 12. lim. 8. n. 20. & 21. Deinde facit pro hac eadem parte, quia quando cautela est summaria, omnes ejus causæ articuli summarii esse

esse debent ut notat B. in extr. re ag. ad reprimendum, in verbo summarie, quem sequuntur Doctores in cle. sepè, de verborum signif. & latè explicat Jason. in l. 2. Cod. de edito divi Adriani. tol. quibus addendus Petrus Anchar. in cle. dispend. §. nota de ind. optimè per Ant. Natam consil. 121. c. 12. lib. 1. ergo eodem modo dicendum est, quod quando in aliqua causa appellatio prohibetur, intelligi etiam debet à quolibet ejus articulo. Desuper, quoniam appellatio in causa prohibita, sive ratione causæ, puta quia celeritatem, celeremque executionem requirit, sive propter autoritatem judicis de ea cognoscens, quæ est ratio magis frequens, ac fundamentalis, quæ regulariter appellatio est prohibita, ut patet ex juribus, & autoribus rem hanc attingentibus, ut videbimus in discursu hujus libri: sed hæc ratio pariter militat in sententia interlocutoria, sicut & diffinitiva, ut etiam considerat Benedictus à Plumbino in l. etiam, §. absens ff. de maniff. vindicta, Menoch. in tract. de adipiscenda possess. rem. 4. num. 813. & per Angel. & Imolan in l. 1. §. fin. ff. à quibus appellare non licet, ita docet Gregorius Lopez, in l. 13. tit. 23. part. 3. gloss. 9. Alexand. consil. 50. visis actibus, num. 12. l. 3. latius Felin. in cap. causam, quæ, sub num. 27. versiculo dum dicit de rescriptis, Aquiles Personal. tractatu de adipiscen. possess. num. 336. versiculo ego bene fateor, & quod statutum loquens de appellatione à diffinitiva militet in interlocutoria, quando in casu est eadem ratio, tenet post Paul. Castrens. Franch. in c. pastoralis, quest. 6. num. 24. de appell. Rota dec. 110. num. 20. part. 1. diversorum, Casar. Contard. in l. unica, lim. 5. num. 4. versiculo lim. modo, Cod. si de momen. possessio. & facit Puteus dec. 274. die 5. Maii num. 3. l. quem sequitur Contard. dicens, ubi proximè, num. 6. quod statutum prohibens dici de nullitate, interlocutoriam comprehendit: ergo idem, quod in diffinitiva dicendum est, quia ubique est eadem ratio, eadem est juris dispositio, l. illud, ad l. Aquiliam, l. actio, ff. de verborum oblig. & quæ in causa conveniunt, debent & in effectu convenire, l. de quibus, ubi Ang. & Doct. notant, ff. de legib. casus namque, quos necit paritas æquitatis, & identitas rationis, non sunt quoad juris dispositionem separandi, d. l. illud, cum ibi notatis per Bald. & Oidrad. & est originale verbum Ciceronis in Topicis, maxime, quia facilius jus tollit appellationem ab interlocutoria, cum sit minoris præjudicii, tenet in terminis Casar. Contard. in repetit. l. unica, lim. 5. num. 4. C. si de momen. poss. appellationem ab interlocutoria, quàm à diffinitiva potius tolli quoad appellandi genus, & materiam, in illa regula est negativa, secundum textum in l. ante sententia tempus, Cod. quorum appell. non recipi. in ista autem, & sic in diffinitiva regula est affirmativa, leg. & in majoribus, cum aliis. Quæ pars iterum corroboratur, quoniam eadem natura esse solet questionis incidentis, & emergentis in causa principali, quæ est ipsius causæ principalis, elem. dispendiosam de judiciis, nor. Bald. in l. solet, num. 8. ff. de alim. & cibariis leg. Jas. in l. 2. num. 6. C. de edito divi Adriani. tol. Dec. in cap. pastoralis, nu. 4. in fin. de appell. latè Menoch. de arbit. judi. l. 1. quest. 45. num. 9. & 10. & pulchrè scribit ad rem hanc Socinus senior consil. 30. columna 3. l. 2. & idem Menoch. ad propositum nostrum in dict. tractatu de adipiscen. possess. rem. 4. numer. 815. cum ergo in causa principali, atque ita à diffinitiva appellare non liceat, non etiam ab incidentibus, quod pertinet illud vulgaris regulæ, quod idem est de parte quoad partem, quod de toto quoad totum, textus in l. qua de tota. ubi gl. B. & Doctores notant, ff. de rei vindicatione, bonus textus in l. juris gentium, §. adeo, ubi per Jason. ff. de pactis, textus in l. si unus, §. si cum tibi, cum seqq. eodem tit. text. in l. si cui in princ. versiculo proinde, ff. de leg. 1. text. in l. tres tutores, in pr. ff. de administratione tutorum, bonus etiam text. in c. super questionem, §. fin. Salgado de Protect. Reg.

& in cap. pastoralis, §. item cum totum, de officio delegari. c. si diligenti, de prescript. cum aliis, ergo dicendum est quod cum non appellatur à sententia totius causæ, & super tota causa principali, nec debet admitti à lata in ejus parte, & articulis emergentibus, vel incidentibus, & facit quod dicit Egidius Bossius in tractat. var. crim. titulo de appell. nu. 10. ex doctina Alexand. in l. patris, & filii, ff. de vulgari, & pupillari, colum. 2. & per B. in d. leg. solet, dicens, quod quando prohibetur, appellatio à principali, etiam intelligitur prohibita ab accessoriis, & impensis, & idem tenet omne Lancelot. sibi contrarius 3. p. c. 26. à n. 130. cum seqq. Ceterum hæc pars defenditur, quia accessorium debet sequi naturam sui principalis, ex reg. vulg. accessorium, de reg. jur. in 6. & ideo dicit Card. Tufchus 1. tomo, conc. 359. nu. 44. & 45. sequutus Angelum consil. 186. quod ubi appellatio prohibetur in aliqua causa ex ipsius natura, ut in momentanea possessione, alimentis, & similibus, pariter nec admittenda est ab interlocutoria ejusdem causæ. Quod pertinet illa vulgaris regula, qua in proposito utuntur protinus referendi Doctores, scilicet, cum quid prohibetur, etiam prohibitum censetur omne, per quod pervenitur ad illud: juxta textum in l. oratio, ff. de sponsalibus, & quod ibi adducunt committere Doctores & in leg. sicut corio, §. fin. & ibi gl. verbo dominium, ff. commodatari, igitur cum à diffinitiva appellare non licet, ergo neque ab interlocutoria, per quam ad diffinitivam pervenire, & devenire solemus, ita in specie hoc argumento ad hujus partis negativæ defensionem utuntur, Bald. in l. unica, nu. 4. Cod. si de momen. poss. fuerit appellat. quod loci rejicit opinionem illam Gullielmi Cu. in leg. si ex causa, §. nunc videndum, ff. de minoribus, quam pro contraria parte supra ab eodem Baldo sibi parum constante, adduximus; eo etiam usus est Menoch. ubi supra, d. rem. 4. nu. 816. & huc spectat Ancharani doctrina consil. 78. dicens, quod ubique non datur appellatio à negotio principali, prout à laudo lato inter consanguineos vigore statuti alicujus, ita nec dari à sententia præambula compulsionis, quam referens sequitur Cardin. Tusc. in tomo 1. conclusioe 101. post num. 11. ergo similiter affirmandum est in hac questione. Jam vides, jamque colligere potes, ex tanta rationum, auctoritatumque varietate, & contrarietate simul, quàm sit anceps, quàmque difficilis questio hæc cujus veram, & practicandam jure resolutionem pollicemur, in qua tradenda, & resolvenda varii varia dixerunt, & affirmarunt: in primis namque Abb. in cap. pastoralis, num. 6. de appellat. dixit, ubique per statutum removeret appellatio à sententia alicujus officialis; puta potestatis, intelligis solum remotionem appellationem à diffinitiva, non autem ab interlocutoria, quia appellatione sententiæ intelligi diffinitivam; quæ statutum debet intelligi in strictiori modo, secus autem (inquit ipse) ubi simpliciter caveatur statuto, ut à potestate non possit appellari, tunc namque intelligi de qualibet sententia, seu præcepto, per argumentum leg. primo, Cod. de officio preferti pratorio, & ita Bald. consil. fulvisse dicit, licet consilium non alleget. Alia n, & secundam huic contrariam, & diversam omnino distinctionem tradit Cardin. Tusc. per Angel. consil. 188. citatur ubi supra, d. 1. tomo, conclus. 369. post num. 11. num. 44. & 45. quod quando appellatio prohibetur ob reverentiam judicis, tunc admitti appellationem ab interlocutoria; quando autem eadem prohibita est ex natura causæ, ut in momentanea possessione, admittendam tunc appellationem non esse putant. Tertiam Egi. Boss. in d. tractatibus variis crim. tit. de 4 appellat. num. 11. & 12. distinguentem inter causas, & negotia civilia, & criminalia, ut in prioribus appellationem prohibitam à diffinitiva, esse simul & ab interlocutoria